

temmale appi, minna tassun Teie waewa!"
Tohter urrises isseenneses, sest senna olli „3
pennikoormat maad;" agga mis tehha. Ta
lasseb hobbused ettepanna, istub wõera meh-
hega pritska ja — las' kãia! Mattuke moad
enne sedda nimmetud paika pallub wõeras
wanfrest wãlja ja lähhab ùlle krahwi wõs-
sasse. Tohter otab, hüab, — ei tulle meest
ennam taggasi. Ta kuulab küllas järrele,
ùkski ei polle haige egga tarwita arsti. Wih-
mase ilmaga tuld süllitades sõidab ta jälle
taggasi. Mis narri temp se olli, ei mõist-
nud tohter egga fegi mu. — Agga nåddala
pãrrast tulli tohtrele kirri: „Ma tannan Teid
abbi eest! Mul olli sel õhtul rut tagga eddasi
sada, taskud ollid tühjad, ei teadnud nõu
egga abbi, sepãrrast mõtlesin: arst ikka ai-
tab, ja aitas ka. Olge tuhhandeks terve!"

Enne ja nüüd.

Enne teggid lapsed wannematte tahtmist
— nüüd tewad wannemad laste tahtmist. —

Enne õppetas issa poega ja emma tüttart —
nüüd õppetab poeg issa ja tüttar emmat.
Enne olli kanna targem kui munna — nüüd
on munna targem kui kanna. Enne olli se
seãdus: „Halli pea eest pead sa ùllesse tõus-
ma" — nüüd on se pruuk: halpea anna
udduhabbemele rumi! Enne olli se wiis, et
poeg pallus: „Issa, lubba mind tänna kül-
lasse minna!" — nüüd peab issa palluma:
„Poeg, lubba mind tänna kirriko!" Enne
Noa aial katsid poisid omma wãssiud issa
finni — nüüd korristawad isjad omma joob-
nud poege kõrtsi laua alt ja maanteekrawist
ùllesse. Noh, mailm lähhab ikka wannemaks,
targemaks ja — — parremaks. (???)

Weider wodi.

Ühhe aurolaewa peal olli palju reisiãid
kõus ja nende seas ka üks soomlane. Kol-
mandamal õhtul astub ta kibre ette ja küs-
sib: „Kuulge, üttelge mulle kus ma tulles
õse pean maggama? Ripper: „Kus Teie siis